

Sygn. akt II CSK 182/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa „S.” Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.
przeciwko T.B.

o zapłatę kwoty 50.212,72 zł,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 sierpnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 6 listopada 2017 r., sygn. akt XIII Ga [...] /17,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W złożonej skardze kasacyjnej skarżąca „S.” Spółka Akcyjna wskazała na potrzebę wykładni art. 646, art. 118 i art. 120 k.c. oraz określenia, na podstawie którego z tych przepisów następuje przedawnienie roszczenia zamawiającego wobec wykonawcy o naprawienie szkody powstałej wskutek wadliwego wykonania umowy o dzieło (montażu u klienta sprzedanej rzeczy), a także, od kiedy biegnie termin przedawnienia, gdy szkoda polega na obowiązku zwrotu przez sprzedawcę klientowi części zapłaconej ceny w następstwie uzyskania przez klienta prawomocnego orzeczenia sądowego stwierdzającego wadliwy montaż rzeczy. Jednocześnie, skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z tego powodu, że Sądy obu instancji pominęły okoliczność, iż pozwany udzielił gwarancji na wykonane prace, na podstawie której był obowiązany do usunięcia wadliwego montażu.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przyczyna kasacyjna w postaci potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny

i rzeczywisty charakter, a ich rozstrzygnięcie jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania i publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli konkretny przepis był już przedmiotem wykładni w judykaturze, a interpretacja ta jest w ocenie skarżącego nieuzasadniona, nieodzwonne jest również przedstawienie racji, które przemawiają za zmianą dotychczasowej linii orzeczniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl., i z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.).

Problem stosowania art. 646 k.c. do roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z nienależytego wykonania umowy o dzieło był już podejmowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym stwierdzono, że użyte w tym przepisie określenie „roszczenia wynikające z umowy o dzieło” obejmuje również roszczenia o naprawienie szkody (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 1969 r., III CZP 13/69, OSNPG 1969, nr 10-11, poz. 70). Stanowisko to zostało potwierdzone w późniejszym orzecznictwie, w którym przesądzono, że art. 646 k.c. ma zastosowanie do roszczeń z tytułu kar umownych, stanowiących surogat odszkodowania (art. 483 k.c.; por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1997 r., II CKN 465/97, niepubl., z dnia 20 października 2006 r., IV CSK 178/06, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 117 i z dnia 15 maja 2008 r., I CSK 548/07, niepubl.).

Wątpliwości formułowane w tym zakresie w niektórych wypowiedziach piśmiennictwa - w odniesieniu do szczególnych przypadków - są *in casu* o tyle bezprzedmiotowe, że także przy założeniu, iż początek biegu przedawnienia roszczenia odszkodowawczego należy określać zgodnie z art. 120 k.c., do czego zmierzała skarżąca, wymagalność tego roszczenia należało w okolicznościach sprawy łączyć z chwilą zrealizowania przez pozwanego dzieła obarczonego wadami. Z tym bowiem momentem doszło do powstania po stronie skarżącej, jako zamawiającego, szkody będącej następstwem nieprawidłowego wykonania zobowiązania, wyrażającej się w różnicy wartości dzieła umówionego przez strony z faktycznie zrealizowanym przez wykonawcę (por. wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSNC 1992, nr 7-8, poz. 137, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2013 r., II CSK 602/12, niepubl.; zob. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 72/13, OSNC-ZD 2014, nr B, poz. 40). Okoliczność, że skarżąca negowała swoją

odpowiedzialność, broniąc się przed roszczeniami osoby trzeciej, nie zmienia tego, że w relacji między skarżącą a pozwanym uszczerbek w majątku skarżącej, w ujęciu obiektywnym, powstał. Na stanowisko to nie rzutuje fakt, że zapłata przez skarżącą kwoty zasądzonej na rzecz osoby trzeciej nastąpiła później, dopiero po uprawomocnieniu się wyroku wydanego w sporze z powództwa osoby trzeciej i uzyskaniu przez skarżącą pewności co do faktu powstania szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1999 r., III CRN 474/98, Wokanda 2000, nr 2, s. 1).

W tym stanie rzeczy, należało uznać, że nie można było stwierdzić istnienia przyczyny kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Z tych samych powodów w okolicznościach sprawy nie można było mówić o istnieniu istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), abstrahując od tego, że powołanie się na tę przyczynę kasacyjną wymaga sformułowania zagadnienia prawnego i zaprezentowania argumentacji na rzecz alternatywnych wariantów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.; z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.), czego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uczyniono.

Strona skarżąca nie wykazała także, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z materiału sprawy nie wynikało, aby skarżąca dochodziła od pozwanego odpowiedzialności z tytułu umowy gwarancji, a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono, że skarżąca nie udowodniła niewykonania lub nienależytego wykonania przez pozwanego zobowiązań wynikających z tej umowy. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powołano argumentów pozwalających uznać, że stanowisko to jest wadliwe, a tym bardziej, że czyni ono zaskarżone orzeczenie ewidentnie błędnym, w stopniu widocznym *prima vista* dla każdego przeciętnego prawnika, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00,

OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

ał